

F. t. l. om folkeforsikring.

sygeforsikringen, har der normalt ikke kunnet opstå spørgsmål om at tillægge børn under 15 år invalidepension.

Stk. 2, der nærmere angiver, i hvilken udstrækning en persons erhvervsevne skal være nedsat, for at der skal kunne tilkendes ham invalidepension, stemmer i hovedsagen med den gældende lovs § 38, stk. 1. I overensstemmelse med et forslag i invalideforsikringskommissionens betænkning side 29-31 er det dog foreslået, at der til de hidtil gældende regler føjes en bestemmelse om, at invalidepension ikke skal kunne tilkendes, såfremt der foreligger mulighed for at iværksætte behandlinger, optrænings- og uddannelsesforanstaltninger, hvorved en ansøgers erhvervsevne må antages ikke blot forbigående at kunne forbedres således, at den herefter vil ligge over den grænse, der berettiger til invalidepension. Denne bestemmelse må ses som et led i bestræbelserne for at tilskynde erhvervshæmmede til hvervsmæssig beskæftigelse, et hensyn, der ligger bag det nyligt fremsatte forslag til lov om revalidering. Det forudsættes, at en beslutning af invalideforsikringsretten om på grundlag af denne bestemmelse at undlade at tilkende invalidepension, vil blive truffet i form af en kendelse, der vil kunne danne grundlag for anke til ankenævnet i medfør af lovforslagets § 9, stk. 3.

Stk. 3 stemmer med den gældende lovs § 1, stk. 2, 3. punktum. Der henvises til overgangsbestemmelserne i § 38 vedrørende adgang til folkepension for personer, der ved lovens ikrafttræden ville være berettiget til folkepension efter den hidtil gældende lovgivning, uanset at de ikke opfylder aldersbetingelsen efter denne bestemmelse.

Stk. 4 og 5 er i overensstemmelse med den gældende lovs § 1, stk. 4 og 5.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 39.

I stk. 2, der omhandler folkepensionens mindstebeløb, er indsat de siden 1. april 1959 gældende mindstebeløb.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 40. Stk. 3, der vedrører bistands- og plejetillægget til invalidepensionen, afviger fra de gældende regler på følgende punkter:

Efter den gældende lov er adgangen til bistandstillæg betinget af, at pensionisten på grund af invaliditeten stadig må have personlig bistand af andre, eller af, at invaliditeten består i blindhed eller stærk svagsynethed.

Kravet om behov for personlig bistand forstås i praksis således, at pensionisten som følge af invaliditet skal være ude af stand til uden andres hjælp at klare personlige fornødenheder som spisning, af- og påklædning m. m.

Det har givet anledning til kritik, at der ikke ydes bistandstillæg til pensionister, der vel ikke har behov for stadig bistand af andre til disse personlige fornødenheder, men dog som følge af invaliditet har behov for bistand til pasning af husholdningen. Dette hensyn gør sig navnlig gældende, hvor pensionistens manglende evne til at passe husholdningen gør det nødvendigt at holde fremmed hjælp hertil, således hvor pensionisten er enlig, og også i tilfælde, hvor pensionisten er en gift kvinde, og den fornødne huslige hjælp ikke skønnes at kunne ydes af de øvrige medlemmer af husstanden.

I overensstemmelse med et forslag i invalideforsikringskommissionens betænkning side 42-44 foreslås det derfor, at bistandstillæg ikke blot skal kunne ydes, hvor pensionisten stadig har behov for *personlig* bistand af andre, men også hvor pensionisten som følge af invaliditeten stadig må have væsentlig bistand til nødvendig *pasning af husholdningen*.

Hvor ydelsen af bistandstillæg begrundes med et foreliggende behov for bistand til pasning af husholdningen, forudsættes det, at invalideforsikringsretten i det enkelte tilfælde skønner over, om det kan anses for nødvendigt at holde fremmed hjælp til husholdningen som følge af pensionistens invaliditet, herunder om den fornødne hjælp skønnes at kunne ydes af andre medlemmer af husstanden.

I overensstemmelse med et forslag i invalideforsikringskommissionens betænkning side 38-41 foreslås det, at bistands- og plejetillæggenes beløb forhøjes således, at beløbene procentvis stiger lige så meget, som den samlede invalidepension er steget siden indførelsen af de gældende bistands- og plejetillæg i 1950. Disse tillæg er siden 1950 kun steget i takt med pristallet, men udgiften til fremmed medhjælp — hvortil disse tillæg særlig må antages at medgå — er i samme tidsrum steget betydeligt mere, og den stærke stigning i færdslen siden 1950 må antages at gøre det mere påkrævet end tidligere for de svært invaliderede at benytte motor-køretøj, når de færdes ude, hvorfor en forhøjelse af disse tillæg forekommer rimelig.

Endelig afviger forslaget fra den gældende lov ved, at en bestemmelse svarende til stk. 4 om nedsættelse af disse tillæg, hvor samlevende ægtefæller begge er berettiget til et af disse, ikke er medtaget. Som nærmere anført i invalideforsikringskommissionens betænkning side 41-42 gør de hensyn, der taler for